

מסכת כתובות

פרק יב

א. הנוישא את האשה ופסקה עמו כדי שיזון את בפתה חמיש שנים, חיב לזונה חמיש שנים. נשאת לאחר ופסקה עמו כדי שיזון את בפתה חמיש שנים, חיב לזונה חמיש שנים. לא יאמר הראשון לכשחבה אצל אזונה, אלא מוליך לה מזונתיה למקום אחר. וכן לא יאמרו שנייהם הרי אנו זנין אותה כאחד, אלא אחד זנה ואחד נוטן לה דמי מזונות:

ב. נשאת, הבעל נותן לה מזונות והן נותגין לה דמי מזונות. מתו, בנותיהם נזנות מנכסים בני חוריין והיא נזנת מנכסים ממשעבים, מפני שהיא כבעלת חוב. הפקחים היו כותבים, על מנת שאזון את בפתה חמיש שנים כל זמן שאתה עמי:

ג. אלמנה שאמרה אי אפשר לזרז מבית בעלי, אין היורשין יכולים לומר לה לך לבית אביך ואני זנין אותה, אלא זנין אותה בבית בעלה ונוגתינו לה מדור לפיה כבזקה. אמרה אי אפשר לזרז מבית

אָבָא, יִכּוֹלִים הַיּוֹרְשִׁים לֹוֹמֶר לֵה, אִם אַתָּה אֲצַלְנוּ יְשׁ לִיךְ מִזְוֹנֹת,
וְאִם אִין אַתָּה אֲצַלְנוּ אִין לִיךְ מִזְוֹנֹת. אִם הִיא תֹּעֲגַת מִפְנֵי שֶׁהִיא
יַלְדָה וְהִיא יַלְדִים, זָנִין אֹתָה וְהִיא בָּבִית אֲבִיה:

ד. כֹּל זָמֵן שֶׁהִיא בָּבִית אֲבִיה, גּוֹבָה כְּתַבְתָה לְעוֹלָם. כֹּל זָמֵן שֶׁהִיא
בָּבִית בָּעֵלה, גּוֹבָה כְּתַבְתָה עַד עֲשָׂרִים וְחַמֵּשׁ שָׁנִים, שִׁיאַשׁ בְּעֲשָׂרִים
וְחַמֵּשׁ שָׁנִים שְׁפָעָשָׁה טוֹבָה כְּנֶגֶד כְּתַבְתָה, דָבָר רַבִּי מַאיָר שָׁאָמַר
מִשּׁוּם רַבּוֹ שְׁמַעַן בּוֹ גַּמְלִיאֵל. וְחַכְמִים אֹמְרִים, כֹּל זָמֵן שֶׁהִיא
בָּבִית בָּעֵלה, גּוֹבָה כְּתַבְתָה לְעוֹלָם. כֹּל זָמֵן שֶׁהִיא בָּבִית אֲבִיה, גּוֹבָה
כְּתַבְתָה עַד עֲשָׂרִים וְחַמֵּשׁ שָׁנִים. מִתָּה, יוֹרֶשֶׁךְ מִזְכִּירִין כְּתַבְתָה עַד
עֲשָׂרִים וְחַמֵּשׁ שָׁנִים: